

Arrest

**nr. 157 581 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 februari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 februari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 april 2015 en op 29 mei 2015.

1.3. Op 27 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juli 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Arabisch orthodox christen te zijn. U bent geboren op 28 november 1985 in Asyout en omstreeks 1992 bent u verhuisd naar Alexandrië. Op 25 september 2004 bent u getrouwd met T.(...) J.(...) K.(...) Y.(...). In 2007 bent u naar Koeweit gegaan om er te werken als bouwwaannemer. U hebt daar wat geld verdiend dat u wou investeren in Egypte en in 2009 bent u teruggekeerd naar Egypte en hebt u zich opnieuw in Alexandrië gevestigd, in de al-Ajami regio, gelegen bij het strand van 6 Oktober. U hebt in die periode een baksteenfabriek gebouwd en besloot in de Ajamistraat een appartementsgebouw te bouwen. U kocht bouwgrond van ene M.(...) A.(...) A.(...) S.(...) en was van plan om er een gebouw van tien verdiepingen te construeren. Omstreeks november 2011 kreeg u echter problemen met ene S.(...) a.(...)-A.(...), een bedoeïen met machtige connecties, die in de buurt veel gronden bezat. De familie van S.(...) leverde u bouwmaterialen en zette u onder druk om uw opslagplaats aan hen te verkopen voor 10.000 Egyptische pond in plaats van 40.000 pond. U kon niet anders dan hiermee akkoord gaan. Sindsdien werd u het leven meer en meer zuur gemaakt door S.(...) en zijn familie. Op een dag werd uw echtgenote bij de ingang van de supermarkt aangereden en omstaanders hadden gezien dat dit door de auto van S.(...) was. U hebt geen klacht ingediend omdat niemand durfde te getuigen tegen S.(...). Een week later werd uw wagen in brand gestoken; S.(...) had u voordien gevraagd of hij uw auto mocht lenen om zijn vrouw naar het ziekenhuis te brengen en u had dit geweigerd omdat hij u het bedrag van de opslagplaats nog niet had betaald. U hebt deze keer wel klacht ingediend tegen hem en terwijl u op het politiebureau was, werd S.(...) op de hoogte gebracht en kwam hij onmiddellijk langs. M.(...) S.(...), een luitenant-kolonel, heeft toen getracht jullie te verzoenen en toen u de documenten van de verzoening tekende, had u zonder het te merken ook documenten ondertekend waarin u S.(...) een volmacht gaf. Diezelfde dag ging u nog langs bij een paar vrienden van S.(...) om uw goede wil te tonen. U praatte daar onder andere over de problemen die u met S.(...) had gehad en dat jullie nu met een schone lei zouden beginnen. S.(...) werd echter kwaad en zei dat het ongehoord was dat u klacht tegen hem had ingediend en trok een mes en u werd gedwongen om zeven blanco cheques te ondertekenen. Daarna besloot u dat de situatie onhoudbaar was geworden en regelde u uw vlucht uit Egypte. U had daarna nog ontdekt dat u onbedoeld een volmacht had getekend waarmee S.(...) appartementen van u had verkocht en u bent toen naar het kadaster gegaan om deze volmacht te annuleren. In maart of april 2012 bent u met behulp van een smokkelaar die een paspoort en visum voor u had geregeld naar Sudan gevlogen. Van daaruit vloog u via Qatar, Dubai en Bahrein naar Turkije. Daarna ging u naar Griekenland en ongeveer zes maanden na uw aankomst in Griekenland werd u gearresteerd omdat u illegaal in het land verbleef. U bracht ongeveer achttien maanden in detentie door en na uw vrijlating hebt u ongeveer een jaar in een café gewerkt. Nadat u voldoende geld had gespaard, bent u met een vervalst Brits paspoort per vliegtuig naar België gekomen, en op 16 februari 2015 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Toen u Egypte verliet, had u reeds ongeveer vijftien appartementen verkocht aan particulieren. Op basis van de volmacht en blanco verkoopcontracten had Shaker deze appartementen echter aan andere personen verkocht en heeft hij de personen aan wie u de appartementen had verkocht, uit hun woning gezet. Deze personen hebben daarna klacht tegen u ingediend. Ook uw zakenpartner a.(...)-S.(...) heeft na uw vertrek uit Egypte klacht tegen u ingediend omdat u het gebouw niet tot de tiende verdieping had afgewerkt. U verklaart dat de rechtbank ongeveer 20 of 25 vonnissen in uw zaak heeft uitgesproken. Zo werd u door de rechtbank bij verstek veroordeeld tot het betalen van een bedrag van om en bij de 70.000 euro aan a.(...)-S.(...). U hebt daarna ook een vonnis gekregen waarin u bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, een geldboete van ongeveer 180.000 euro, en de rechtbank besliste ook dat het appartementsgebouw diende gesloopt te worden. U moest van het gerecht tevens 60.000 euro terugbetalen aan elke persoon die door S.(...) uit zijn appartement was gezet. Voorts heeft S.(...) klacht tegen u ingediend omdat u geld van hem zou hebben geleend en dit nooit zou hebben terug betaald.

Daarnaast had u, toen u in Griekenland was, vernomen dat uw broer D.(...) zich onder druk van S.(...) had bekeerd tot de islam en dat hij daarna is getrouwd met een familielid van S.(...). De eerste vrouw van uw broer was toen al naar Italië gevlucht omwille van problemen tussen D.(...) en S.(...). Nadat D.(...) zich had bekeerd, heeft hun zoon M.(...) zich bij zijn moeder in Italië gevoegd. Sinds de bekering van uw broer tot de islam, hebben uw familieleden geen problemen meer gehad met de familie van S.(...).

Bij terugkeer naar Egypte vreest u de Egyptische autoriteiten alsook de familie van S.(...). Voorts verklaart u S.(...) te zullen doden omwille van de bekering van uw broer D.(...).

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een vliegtuigticket, een bewijs van vrijlating uit de Griekse gevangenis, documenten in verband met uw detentie in Griekenland, kopieën van 4 volmachten, een originele verkoopakte, kopieën van 3 verkoopaktes, kopieën van 13 processen-

verbaal, kopieën van 2 bijlages van processen-verbaal, een brief met nummers van processen-verbaal, een annulatie van een volmacht, een kopie van een proces-verbaal van verzoening, twee keer 2 kopieën van geboorteaktes van uw broer D.(...) en diens zoon, een kopie van uw doopakte, een kopie van de gezinssamenstelling van de familie van uw echtgenote, een kopie van de doopakte van uw echtgenote, een wettelijke huwelijksakte, een kopie van een kerkelijke huwelijksakte, kopieën van 10 vonnissen, kopieën van ontvangsbewijzen van geld en een kopie van een bouwovertreiding.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u in Alexandrië hebt gewerkt als bouwaannemer en een appartementsgebouw van tien verdiepingen aan het bouwen was toen ene S.(...) a.(...)-A.(...) u begon af te persen. U verklaart dat hij uw echtgenote heeft aangereden, uw auto in brand heeft gestoken en u gedwongen heeft om uw opslagplaats aan dumpingprijs aan hem te verkopen. U heeft op een bepaald moment klacht tegen S.(...) ingediend maar dat is tot een ruzie geëscaleerd, die jullie diezelfde dag nog met de ondertekening van een verzoeningsdocument hebben bijgelegd. Toen u dit document van verzoening had getekend, heeft u echter zonder het te weten ook een document ondertekend waarin u S.(...) volmacht gaf om uw appartementen te verkopen. De dag nadien werd u onder druk gezet door S.(...) om blanco verkoopcontracten en cheques te ondertekenen en besloot u Egypte te ontvluchten. Na uw vlucht hebben verschillende mensen klacht ingediend tegen u en werd u verschillende malen bij verstek veroordeeld voor de rechtbank. Vooreerst kan het in zijn geheel niet overtuigen dat u niet weet hoeveel keer uw zakenpartner a.(...)-S.(...) klacht tegen u heeft ingediend. Gezien de door u geschilderde gang van zaken, kan er toch van worden uitgegaan dat u zich hieromtrent tot in detail zou hebben geïnformeerd. Evenmin is het acceptabel dat u in het ongewisse blijft over het aantal keren dat u door de rechtbank bij verstek werd veroordeeld. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS stelt u dat er 'ongeveer 20 of 25 vonnissen' tegen u werden uitgesproken, terwijl u in het tweede gehoor spreekt over '7, 8 of 9 vonnissen'. U voegt eraan toe dat u alles vergeten bent en dat u de details van de rechtszaken niet kent omdat u Egypte reeds drie jaar geleden verlaten hebt en u de zaak niet volledig volgt. Uw onwetendheid en deze nonchalante houding doen fundamenteel afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Redelijkerwijze mag immers van u verwacht worden dat u deze vonnissen uitgebreid en gedetailleerd kan toelichten, daar dit de kern van uw asielaanvraag uitmaakt en dit de reden is waarom u asiel heeft aangevraagd (CGVS I, pp. 11; CGVS II, pp. 2, 5-6).

Voorts dient vastgesteld dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS een vonnis voorlegt waarin u bij verstek wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Het kan echter in zijn geheel niet overtuigen dat u van dit vonnis geen melding heeft gemaakt tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. U zei dat u op dat moment geen weet had van het vonnis. Uit de vertaling van dit vonnis (dat is toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat dit vonnis reeds op 31 mei 2012 werd uitgesproken. Dat u hiervan niet op de hoogte was, kan bijgevolg geen geldige verschoningsgrond zijn. Redelijkerwijze mag immers van u verwacht worden dat u in het kader van uw asielaanvraag al het mogelijke doet om u over de huidige stand van zaken wat betreft uw problemen te informeren om zodoende gedetailleerd uw asielmotieven te kunnen toelichten en uw vrees aannemelijk te maken. Het feit dat u pas tijdens het tweede gehoor met een vonnis komt aanzetten dat reeds 3 jaar geleden werd uitgevaardigd en waarvan u verklaart eerder geen weet te hebben gehad, doet vermoeden dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U vergoelijkt uw lakse houding door te stellen dat u niet goed kan lezen en dat u anderhalf jaar in een Griekse gevangenis zat. Maar ook dit is geen afdoende verschoning. Dat u bovendien, en zoals eerder aangegeven, expliciet verklaart dat u de details van de rechtszaken niet kent omdat u al drie jaar weg bent uit Egypte en omdat u de zaak niet volledig volgt, kan evenmin overtuigen en doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw motieven. Ter volledigheid dient opgemerkt dat uit de vertaling van dit vonnis blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar in plaats van vijf jaar (zie vertaling van document 46 dat is toegevoegd aan het administratieve dossier) en doet deze vaststelling andermaal verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS II, p. 7).

Voorts legt u tijdens het tweede gehoor kopieën van verschillende vonnissen neer, waarvan u verklaart dat uw advocaat deze vanuit Egypte heeft opgestuurd. U stelt dat uw advocaat deze vonnissen bij de rechtbank heeft bekomen, maar u weet niet tot welke rechtbank hij zich hiervoor heeft gewend. U stelt louter dat het in Alexandrië was. Uw onwetendheid hieromtrent doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Voorts is het weinig geloofwaardig dat u er niet in slaagt om de namen te geven van de mensen die klacht tegen u hebben ingediend. U stelt dat u de mensen niet kent, maar dat zij de bewoners van de appartementen zijn. U verklaart expliciet de namen niet vanbuiten te weten. Wederom, gezien deze problemen de kern van uw asielaanvraag bevatten, mag er van worden uitgegaan dat u

hierover duidelijkheid schept. Dat u er niet in slaagt om de namen van de bewoners te geven die klacht tegen u hebben ingediend, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS I, p. 6; CGVS II, pp. 4, 6-7).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u hebt gehad met (...) a(...)-A(...) en alles wat daaruit van rechtszaken en klachten is voortgevloeid. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer D(...) gedwongen met een familielid van S(...) is getrouwd om uw familie te beschermen. U stelt dat hij gedwongen werd om te huwen en om zich te bekeren tot de islam. Deze dwang hebt u echter op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. U legt weliswaar twee kopieën van geboorteaktes van uw broer D(...) en diens zoon neer, waarop hun nieuwe namen van na hun bekering zouden vermeld staan, maar hieruit kan echter niet worden afgeleid dat zij onder druk werden gezet om zich te bekeren en niet gewoon vrijwillig zouden zijn bekeerd. Naast het feit dat deze documenten dus niets zeggen over enige dwang die zou zijn uitgeoefend, dient ter volledigheid opgemerkt dat deze documenten louter kopieën betreffen en dat deze bijgevolg slechts geringe bewijswaarde hebben daar deze gemakkelijk te manipuleren zijn. Daarenboven dient opgemerkt dat u niet weet hoe uw broer precies werd gedwongen om zich te bekeren en dat u ook niet weet hoelang geleden hij zich heeft bekeerd en doen deze vaagheden verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande (CGVS I, p. 12; CGVS II, pp. 8-10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van OpperEgypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De neergelegde gerechtelijke documenten (vonnissen, processen-verbaal, bijlages van processen-verbaal, volmachten, bouwovertreiding) hebben louter waarde ter staving van een helder en coherent asielrelaas en dit blijkt in casu niet het geval te zijn. Bovendien legt u geen originele vonnissen, processen-verbaal en bijlages neer, maar kopieën, en dient opgemerkt dat deze slechts geringe bewijswaarde hebben daar deze gemakkelijk te manipuleren zijn. De verkoopaktes van appartementen staven het feit dat er appartementen werden verkocht, niets meer en niets minder; deze aktes zeggen

niets over problemen die u zou hebben gehad in verband met de verkoop ervan. Het vliegtuigticket is louter een indicatie van uw reisweg en dit wordt hier niet betwist, evenals de documenten van uw detentie in Griekenland louter betrekking hebben op zaken die hier niet ter discussie staan. De familiesamenstelling van uw echtgenote, uw wettelijke en kerkelijke huwelijksaktes, de doopakte van uw echtgenote en van u, hebben betrekking op uw religie en de religie van uw echtgenote, alsook op uw familiale situatie, en ook deze zaken worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vervolgens wenst verzoeker de preciaire positie van de Koptische christenen in Egypte te benadrukken. Verzoeker wijst er in dit verband op dat Koptische christenen, die in Egypte slechts 10% van de bevolking uitmaken, regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terecht komen. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt, aldus verzoeker, tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit informatie van Amnesty International, Human Rights Watch, Immigration and Refugee Board of Canada en US Commission on International Religious Freedom. Verzoeker laat gelden dat hij in zijn land van herkomst voortdurend werd gediscrimineerd en dat hij geen andere oplossing had dan zijn land van herkomst definitief te verlaten teneinde een beter leven te kunnen opbouwen, vrij van de onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie en het geweld. Hij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het Vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert hij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien. Verzoeker herhaalt dat uit de door hem bijgebrachte informatie duidelijk blijkt dat Koptische christenen in Egypte het slachtoffer zijn van aanhoudend geweld tegen hun persoon en dat zij bovendien dagelijks worden geconfronteerd met grove discriminaties en schendingen van de mensenrechten en hij stelt dat de Egyptische overheid hier niet tegen optreedt doch de onmenselijke en discriminerende behandelingen ten aanzien van de Koptische christenen aanmoedigt. Hij besluit dat er in zijn hoofde derhalve wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit Egypte, noch aan het feit dat hij een Koptische christen is. Onder verwijzing naar informatie gevoegd aan het verzoekschrift, stelt verzoeker dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om aan christenen de nodige bescherming te bieden, dat het duidelijk is dat hij de bescherming van de Egyptische overheid niet kan inroepen, dat Koptische christenen aan hun lot worden overgelaten, dat er bovendien ook gevallen zijn van aanvallen door de politie op Koptische christenen en dat de regering geen oplossing kan bieden aan het sektarische geweld in Egypte, meer nog, zij moedigt de situatie zelfs aan. Verzoeker herhaalt andermaal dat Koptische christenen in Egypte omwille van hun religie dagdagelijks discriminatie ondergaan, dat zij vaak het mikpunt zijn van sektarisch geweld en dat schendingen van mensenrechten geen uitzonderingen vormen. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven. Verzoeker benadrukt in dit verband dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet spreekt immers duidelijk

over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling”, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan zijn verzoekschrift, waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk onder de voorwaarden van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus valt. Voorts verwijst hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gemotiveerd te hebben waarom de huidige toestand niet in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er werd enkel gemotiveerd waarom de toestand niet als vervolging kan worden aanzien in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker meent dat dit ten onrechte is doch dit buiten beschouwing gelaten merkt verzoeker op dat indien het Commissariaat-generaal van mening is dat er geen sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hier nog niet uit volgt dat er geen sprake zou zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet, dat in feite de verpersoonlijking is van artikel 3 EVRM in de Belgische rechtsorde. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (Salah Seekh t. Nederland, 11 januari 2007, nr. 1948/04), voert verzoeker aan dat het volstaat dat er wordt aangetoond dat een groep systematisch aan ernstige schade wordt blootgesteld. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een dergelijke groep. De geweldplegingen ten aanzien van christenen vallen eigenlijk zelfs onder de noemer sektarisch geweld, aldus verzoeker, die nog verwijst naar en citeert uit verschillende bronnen gevoegd aan zijn verzoekschrift om aan te tonen dat de situatie onder Al-Sisi, ondanks de belofte dat hij beter ging zijn voor de christenen, helemaal niet lijkt te verbeteren, integendeel zelfs, dat bovendien de algehele veiligheidssituatie in Egypte blijkt te verslechteren, dat immers aanslagen blijven voortduren en burgers hier het slachtoffer van worden, en dat er niet omheen kan gegaan worden dat de mensenrechtenschendingen in Egypte leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Amnesty International News, “Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”, dd. 20 augustus 2013; Amnesty International: “Egypt: ‘there was no door on which I did not knock’, Coptic Christians caught in attacks and state’s failures”, juli 2013; Human Rights Watch, “Egypt: Mass attacks on churches”, dd. 21 augustus 2013; Amnesty International, “Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins”, dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, “Sterke toename geweld tegen christenen in Egypte”, dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, “How long are we going to live in this injustice?: Egypt’s Christians caught between sectarian attacks and state inaction”, dd. oktober 2013; Immigration and Refugee Board of Canada, “Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (July 2013- October 2013)”, dd. 17 oktober 2013; The Guardian, “Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo”, dd. 21 oktober 2013; Office of Rep. Chris Smith (R-NJ) News Release, “Violence in Egypt is focus of Hearing on Int’l Human Rights Day”, dd. 10 december 2013; Daily News, “Sectarian violence in Minya leaves five dead”, 29 november 2013; “Latest News Egypt”, BosNewsLife Middle; Four killed, scores wounded in clashes across Egypt”, Reuters, 27 december 2013; BBC news, “Egyptian soldiers killed in Ismailiya and Sinai attacks”, dd. 7 oktober 2013; Daily News, “Security forces treat Copts as badly as under Mubarak rule: EUHRO head”, 21 september 2014; Aljazeera, “Protesters burn Coptic Shops in Egypt”, 2 juni 2014; News VA, “Intimidation against Copts who do not pay their ‘taxes’ to a muslim clan”; CSI, “Genocide alert: The Arab Republic of Egypt”, September 2014; “Violence against Christian Copts in Egypt continues Despite Fall of Muslim Brotherhood”, The Christian Post, 26 maart 2014; “Why Persecution of Egypt’s Christians is not over”, CBN News, 23 mei 2014; “Egypt’s Christians, attacked for supporting Sisi, patiently await payback (+ video)”, the Christian Science Monitor, 22 oktober 2014; “Kidnapping”, forced conversion and collective punishment haunt Egypt’s Copts”, Cops United, 26 november 2014; “Egypt: Annual Report 2014”, USCIRF, geraadpleegd op 27 december 2014; “Egypt 2014 Crime and Safety Report”, OSAC, 18 maart 2014; “Security Situation in Egypt”, ENODO Global, Inc., 15 september 2014; “Egypt’s human rights situation is going from ugly to uglier”, The Cristian Science Monitor, 17 maart 2014; “Reisadvies Egypte”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en ontwikkelingssamenwerking, 13 juli 2015, geldig op 25 augustus 2015; Jamestown Foundation, “Terrorism Now Targeting Civilians in Egypt; Terrorism Monitor Volume 12 Issue 16”, 8 augustus 2014; “Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection available (2014 – May 2015), Immigration and Refugee Board of Canada, 8 juni 2015; “Egypt, Amnesty International Report 2015: The State of the World’s Human Rights”, geraadpleegd op 25 augustus 2015; “Annual Report 2015; 2015 Country Reports: Tier 1 CPCS recommended by USCIRF, US Commission on International Religious Freedom: USCIRF, 30 april 2015; “Generation Jail: Egypt’s youth go from protest to prison”, Amnesty International, 29 juni 2015 en “Expelled Coptic families return to their homes”, Christian Solidarity Worldwide, 9 juni 2015.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 20 augustus 2015 gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het in zijn geheel niet kan overtuigen dat hij niet weet hoeveel keer zijn zakenpartner klacht tegen hem heeft ingediend, het evenmin acceptabel is dat hij in het ongewisse blijft over het aantal keren dat hij door de rechtbank bij verstek werd veroordeeld en hij zich hieromtrent tegenspreekt, (ii) hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van het vonnis dat hij tijdens het tweede gehoor heeft neergelegd en waarin hij bij verstek wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, zijn verklaring dat hij op dat moment geen weet had van het vonnis geen geldige verschoningsgrond kan zijn aangezien uit de vertaling van dit vonnis blijkt dat het reeds op 31 mei 2012 werd uitgesproken, ook zijn stelling dat hij niet goed kan lezen en dat hij anderhalf jaar in een Griekse gevangenis zat geen afdoende verschoning is en uit de vertaling van het vonnis bovendien blijkt dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar in plaats van vijf jaar, (iii) hij tijdens het tweede gehoor kopieën van verschillende vonnissen neerlegt doch hij niet kan toelichten tot welke rechtbank zijn advocaat zich hiervoor heeft gewend en hij er evenmin in slaagt om de namen te geven van de mensen die klacht tegen hem hebben ingediend, (iv) daar gelet op bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij heeft gehad met S. a.-A. en alles wat daaruit aan rechtszaken en klachten is voortgevloeid, evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat zijn broer D. gedwongen met een familielid van S. is getrouwd om de familie te beschermen, de twee kopieën van de geboorteaktes van zijn broer D. en diens zoon, waarop hun nieuwe namen van na hun bekering zouden vermeld staan niets zeggen over enige dwang die zou zijn uitgeoefend en bovendien louter kopieën betreffen die slechts geringe bewijswaarde hebben daar deze gemakkelijk te manipuleren zijn en verzoeker bovendien niet weet hoe zijn broer precies werd gedwongen om zich te bekeren, noch hoelang geleden hij zich heeft bekeerd, (v) hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig

ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Alexandrië heeft gewerkt als bouwaannemer en een appartementsgebouw van tien verdiepingen aan het bouwen was toen ene S. a.-A. hem begon af te persen. Verzoeker verklaart dat deze persoon zijn echtgenote heeft aangereden, zijn auto in brand heeft gestoken en hem gedwongen heeft om zijn opslagplaats aan een dumpingprijs aan hem te verkopen. Verzoeker zou op een bepaald moment klacht tegen S. hebben ingediend maar dat is tot een ruzie geëscaleerd, die zij diezelfde dag nog met de ondertekening van een verzoeningsdocument hebben bijgelegd. Toen verzoeker dit document van verzoening had getekend, zou hij echter zonder het te weten ook een document ondertekend hebben waarin hij S. volmacht gaf om zijn appartementen te verkopen. De dag nadien werd hij onder druk gezet door S. om blanco verkoopcontracten en cheques te ondertekenen, waarna hij besloot om Egypte te ontvluchten. Na verzoekers vlucht hebben verschillende mensen klacht ingediend tegen hem en zou hij verschillende malen bij verstek zijn veroordeeld door de rechtbank.

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate vaag, onsamenhangend, onduidelijk en incoherent zijn dat zij als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.8.1. De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij afdoende coherente verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de gehoorverslagen blijkt echter dat verzoekers verklaringen over de klachten die tegen hem werden ingediend en over de rechtszaken/vonnissen die hieruit volgden allerminst eensluidend zijn. Bovendien blijkt hij een zeer beperkte kennis te hebben over de evolutie van zijn persoonlijke problemen sinds zijn vertrek uit Egypte.

Zo verklaarde verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken *"Ik werd in Egypte verschillende malen bij verstek veroordeeld door verschillende gerechtelijke instanties voor een*

gevangenisstraf van in totaal 15 jaar en een geldboete van 700 of 800.000 Egyptische ponden." (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.2.).

Tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij, toen hij Egypte verliet, reeds ongeveer vijftien appartementen had verkocht aan particulieren. Op basis van de volmacht en blanco verkoopcontracten had S. deze appartementen echter aan andere personen verkocht en heeft hij de personen aan wie verzoeker de appartementen had verkocht, uit hun woning gezet. Deze personen hebben daarna klacht tegen hem ingediend. Verzoeker slaagt er evenwel niet in de namen van deze personen te noemen en komt niet verder dan te stellen dat het de mensen zijn aan wie hij de appartementen had verkocht (administratief dossier, stuk 10, p. 6 en stuk 6, p. 4 en p. 6-7), hetgeen onaanvaardbaar is. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is het evenmin acceptabel dat verzoeker in het ongewisse blijft over het aantal keren dat hij door de rechtbank bij verstek werd veroordeeld. Immers, waar verzoeker tijdens het eerste gehoor nog beweerde dat de rechtbank ongeveer 20 of 25 vonnissen in zijn zaak heeft uitgesproken (administratief dossier, stuk 10, p. 11), kwam hij tijdens het tweede gehoor aanvankelijk niet verder dan te stellen dat hij verschillende keren bij verstek werd veroordeeld, om het vervolgens te houden op *"Hoeveel vonnissen werden er in totaal uitgesproken? 7, 8, 9. Ik weet het niet"* (administratief dossier, stuk 6, p. 2 en p. 6). In het verzoekschrift stelt verzoeker dan weer te denken dat het om een 15-tal vonnissen gaat maar dat hij hier geen concreet getal kan op plakken (p. 6). Vermits verzoeker beweert dat hij van de rechtbank 60.000 of 70.000 euro moet terugbetalen aan elke persoon die door S. uit zijn appartement was gezet (administratief dossier, stuk 10, p. 12 en stuk 6, p. 7), kan evenwel in alle redelijkheid worden verwacht dat hij precies kan duiden hoeveel vonnissen er in die zin tegen hem zijn uitgesproken en dat hij deze vonnissen uitgebreid en gedetailleerd kan toelichten. Deze vonnissen maken immers de kern van zijn asielrelaas uit en ze zijn de reden waarom verzoeker naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar Egypte. Verzoekers verregaande onwetendheid in dit verband doet dan ook fundamenteel afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Immers, waar hij zijn onwetendheid tracht te vergoelijken, stellen dat hij niet kan lezen, kan hij de Raad bezwaarlijk overtuigen. Immers, van een zelfstandig aannemer die flatgebouwen bouwde en die contracten met zijn zakenpartner, leveranciers en potentiële kopers onderhandelde, kan niet in redelijkheid worden geloofd dat hij niet zou kunnen lezen of schrijven, zoals verzoeker ook tijdens de gehoren opwierp (administratief dossier, stuk 10, p. 6-7 en p.12). Dit klemmt des te meer daar verzoeker – hoewel hij bij het Commissariaat-generaal beweerde dat hij slechts bij de journalistenbond was ingeschreven voor zijn reputatie, voor het prestige (administratief dossier, stuk 10, p. 7) – ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat hij als columnist verschillende artikels schreef voor de krant Masr Aluruba (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.3.). Ook het gegeven dat verzoeker in Griekenland anderhalf jaar in de gevangenis zat en dat hij Egypte ondertussen reeds meer dan drie jaar heeft verlaten, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Van een asielzoeker mag immers, in het kader van zijn plicht tot medewerking, worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om zich grondig te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen om zodoende zijn asielmotieven gedetailleerd te kunnen toelichten en zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoekers lakse en nonchalante houding en zijn uitdrukkelijke verklaring tijdens het tweede gehoor dat hij de details van de rechtszaken niet kent omdat hij al drie jaar weg is uit Egypte en omdat hij de zaak niet volledig volgt (administratief dossier, stuk 6, p. 5), doen wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven.

Nog tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat ook zijn zakenpartner a.-S. na zijn vertrek uit Egypte een rechtszaak tegen hem heeft aangespannen omdat hij het flatgebouw niet tot de tiende verdieping had afgewerkt. a.-S. zou deze klacht hebben ingediend rond juli of augustus 2012. Verzoeker zou door de rechtbank bij verstek zijn veroordeeld tot het betalen van een bedrag van om en bij de 70.000 euro aan a.-S.. De rechtbank zou hierbij een soort inschatting hebben gemaakt van de appartementen die nog niet zijn gebouwd (administratief dossier, stuk 10, p. 11). Het mag dan ook verbazen dat verzoeker tijdens het tweede gehoor plots verklaarde dat a.-S., zijn zakenpartner en eigenaar van de grond, een klacht tegen hem heeft ingediend in maart of april 2012 en dat hij een vonnis bekomen heeft waarin verzoeker bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, een geldboete van ongeveer 180.000 euro, en waarin de rechtbank tevens besliste dat het appartementsgebouw diende gesloopt te worden (administratief dossier, stuk 6, p. 4-5). Geconfronteerd met deze manifest tegenstrijdige verklaringen, kwam verzoeker niet verder dan *"Ik weet niet wat de details van de zaken in de rechtbank zijn. Ik ben drie jaar buiten Egypte en volg die zaak niet volledig."* (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Aangezien verzoekers verklaringen dermate afwijkend zijn dat het

erop lijkt dat er naar aanleiding van de klacht(en) van a.-S. meerdere verschillende vonnissen tegen hem zijn uitgesproken, werd verzoeker gevraagd hoeveel keer a.-S. klacht tegen hem heeft ingediend, waarop verzoeker antwoordde dit niet te weten. Gezien de door verzoeker geschilderde gang van zaken, kan nochtans worden verwacht dat hij zich hieromtrent tot in detail zou hebben geïnformeerd. Uitdrukkelijk gevraagd of het over één klacht en één vonnis gaat of over meerdere zaken en meerdere vonnissen, kwam verzoeker met de verwarrende uitleg *“Ik weet wel dat hij heeft een vonnis gebracht van de rechtbank. Dus hij heeft een beslissing gekregen van de wijk ook. Dat zijn twee verschillende, dat is niet hetzelfde. Ik heb wel vernomen dat hij naar verschillende rechtbanken ging om iets te proberen en als het lukte ging hij iets doen. Ik heb een vonnis van de provincie Alexandrie zelf. En de provincie zelf spreekt over twee personen, die tegen ons zijn, ik en hem, een zaak dus tegen ons. Maar wij hebben ook een contract en dat contract beschermt hem, ik heb daar nadeel van maar hij niet. (...) Het vonnis van het slopen van het gebouw, is dat een vonnis van de rechtbank of van de provincie, ik kan niet meer volgen? Ik denk dat het wordt uitgevaardigd door de wijk en ik vermoedt dat het wordt gelegaliseerd door de rechtbank.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6), uitleg welke aldus allerminst meer duidelijkheid verschaft en waarmee verzoekers manifest afwijkende verklaringen op generlei wijze kunnen worden uitgeklaard. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van het vonnis dd. 31 mei 2012. De Raad leest nergens in het vonnis dat het appartementsgebouw moet gesloopt worden, noch wordt in het vonnis een concreet bedrag van geldboete vermeld. Waar verzoeker beweert dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar blijkt uit de vertaling van het document in kwestie dat verzoeker werd veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf. Voorts blijkt dat het vonnis – dat betrekking heeft op een bouwovertrading – niet enkel tegen verzoeker doch tevens tegen zijn zakenpartner a.-S. werd uitgesproken. Bovendien kon verzoeker tijdens het gehoor zelfs niet bij benadering duiden wanneer dit vonnis werd uitgesproken (administratief dossier, stuk 6, p. 4-5). De Raad wijst er te dezen op dat het niet volstaat documenten neer te leggen zonder nuttige en correcte toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker tijdens het tweede gehoor een bundel fotokopieën van verschillende vonnissen heeft neergelegd, waarvan hij verklaart dat zijn advocaat hem deze vanuit Egypte heeft opgestuurd. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet kan toelichten hoe en bij welke rechtbank zijn advocaat deze documenten heeft bekomen (administratief dossier, stuk 6, p. 4), moet het opmerkelijk worden geacht dat verzoeker na het eerste gehoor plots wel in staat bleek te zijn om de tegen hem uitgesproken vonnissen te bekomen. Tijdens het eerste gehoor had hij immers nog verklaard dat het moeilijk was om deze vonnissen vanuit Egypte te laten opsturen omdat niemand zich durft te bemoeien met zijn zaak (administratief dossier, stuk 10, p. 12). Uit de vertaling van deze stukken blijkt overigens dat de inhoud van deze stukken opnieuw niet strookt met verzoekers verklaringen. Bovendien betreffen het allen kopieën die geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit.

2.8.2. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gehad met S. a.-A. en alles wat daaruit aan klachten en rechtszaken is voortgevloeid. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn broer D. en diens zoon door S. zouden zijn gedwongen om zich te bekeren tot de islam (administratief dossier stuk 10, p. 6 en p. 12 en stuk 6, p. 8-9). Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing heeft verzoeker deze dwang op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Hij legt weliswaar twee kopieën van geboorteaktes van zijn broer D. en diens zoon neer, waarop hun nieuwe namen van na hun bekering zouden vermeld staan, maar hieruit kan echter niet worden afgeleid dat zij onder druk werden gezet om zich te bekeren en niet gewoon vrijwillig zouden zijn bekeerd. Naast het feit dat deze documenten dus niets zeggen over enige dwang die zou zijn uitgeoefend, dient ter volledigheid opgemerkt dat deze documenten louter kopieën betreffen en dat deze bijgevolg slechts geringe bewijswaarde hebben daar deze gemakkelijk te manipuleren zijn. Verzoeker kan bovendien niet toelichten hoe zijn broer werd gedwongen om zich te bekeren, noch wanneer precies zijn broer zich dan wel zou hebben bekeerd (administratief dossier, stuk 10, p. 12 en stuk 6, p. 9). Deze vaagheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande. Dat verzoeker op het ogenblik van de bekering van zijn broer in Griekenland in de gevangenis zat, kan zijn gebrekkige kennis in dit verband niet vergoelijken. Verzoeker legt overigens manifest tegenstrijdige verklaringen af over het wedervaren van zijn broer D. na diens (vermeende) bekering. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker in dit verband *“Tijdens mijn telefonische onderhoud met mijn familie in Egypte vernam ik dat mijn broer effectief zich bekeerd heeft tot de islam en sindsdien vermist is. Wij weten niet wat de moslims met mijn broer hebben gedaan.”* (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), hetgeen volledig haaks staat op zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn broer momenteel in Egypte,

in Abou Youssef, woont, dat zijn familieleden een goed contact hebben met D. en dat D. meer en meer naar de familie komt en hen beschermt (administratief dossier, stuk 10, p. 12 en stuk 6, p. 9). De uitleg tijdens het eerste gehoor dat zijn broer niet vermist was en dat hij daarmee bedoelde dat hij geen contact met zijn broer had (administratief dossier, stuk 10, p. 13), kan gelet op verzoekers duidelijke verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk ernstig worden genomen.

2.8.3. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De neergelegde gerechtelijke documenten (vonnissen, processen-verbaal, bijlages van processen-verbaal, volmachten, bouwovertreiding) hebben louter waarde ter staving van een helder en coherent asielrelaas en dit blijkt in casu niet het geval te zijn. Bovendien legt u geen originele vonnissen, processen-verbaal en bijlages neer, maar kopieën, en dient opgemerkt dat deze slechts geringe bewijswaarde hebben daar deze gemakkelijk te manipuleren zijn. De verkoopaktes van appartementen staven het feit dat er appartementen werden verkocht, niets meer en niets minder; deze aktes zeggen niets over problemen die u zou hebben gehad in verband met de verkoop ervan. Het vliegtuigticket is louter een indicatie van uw reisweg en dit wordt hier niet betwist, evenals de documenten van uw detentie in Griekenland louter betrekking hebben op zaken die hier niet ter discussie staan. De familiesamenstelling van uw echtgenote, uw wettelijke en kerkelijke huwelijksaktes, de doopakte van uw echtgenote en van u, hebben betrekking op uw religie en de religie van uw echtgenote, alsook op uw familiale situatie, en ook deze zaken worden hier niet betwist.”*

2.9. Waar verzoeker, verwijzende naar enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, (meer in het algemeen) oppert dat het omwille van de aanhoudende en alomtegenwoordige discriminatie en het sektarische geweld jegens de Koptische christenen in Egypte voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze als volgt oordeelt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoren geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de argumentatie dat Koptische christenen in Egypte regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld en dat discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken tot marginalisatie en sociale uitsluiting leidt, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt, en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.10. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen en citeert in dit verband opnieuw uit enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens volledig aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in

zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Egypte. Situatie van de christenen dd. 25 maart 2015 en COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) dd. 3 december 2014), alsook uit de COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie (update) van 20 augustus 2015, blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk is afgenomen. Dat er zich in deze periode nog een aantal incidenten gericht tegen christenen hebben voorgedaan kan deze appreciatie niet ombuigen. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. De Moslimbroeders werden buiten de wet gesteld en een nieuwe grondwet werd aangenomen. Deze constitutie, in overleg met de koptische kerk opgesteld, kon de goedkeuring van de meeste christenen wegdragen. Al-Sisi bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor), een arm en ruraal gebied waar de moeilijke levensomstandigheden snel aanleiding geven tot sectaire conflicten en waar het begrip eer bijzonder belangrijk is voor zowel moslims als kopten. Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden altijd op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten door criminele bendes die hoge losgelden eisen, een problematiek die zich voordoet in geheel Egypte, maar vooral in Minya. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Ten slotte blijkt uit genoemde informatie dat de christelijke gemeenschappen uit Noord-Sinaï (Rafah, Sheikh Zuweid, Arish) in 2014 massaal op de vlucht zijn geslagen voor bedreigingen door de terroristische organisatie Ansar Beit al-Maqdis en zich doorgaans elders in Egypte hebben gevestigd.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.11.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal worden blootgesteld aan ernstige schade om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.11.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) dd. 3 december 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De meeste van de door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen zijn overigens van oudere datum dan de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. De artikelen en rapporten uit 2013 beschrijven de situatie in Egypte op het ogenblik dat de gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president Morsi en de interreligieuze confrontaties een hoogtepunt bereikten en doen dan ook niets af aan de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in Egypte zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie sluit inhoudelijk aan bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, het volgende blijkt: “ (...) in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 grotendeels uitgebleven.

(...)

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-

Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai. (...)"

Uit de update van deze informatie (COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie (update)" van 20 augustus 2015 blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 3 december 2014 nog steeds gehandhaafd blijven.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.13. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS